

Isafgiften kan efter vedkommende havnebestyrelses valg enten opkræves af havnebestyrelsen som en afgift af de i havnen ud- og indskibede varemængder eller udredes af havnens almindelige indtægter. Den forfalder halvårsvis bagud med udgangen af henholdsvis marts og september måned.

§ 7.

Afgift i medfør af nærværende lov tilfalder statskassen og kan inddrives ved udpantning.

§ 8.

Ved „statsisbryder“ i nærværende lov forstås såvel de Statens Istjeneste underlagte isbrydere som andre af Istjenesten til isbrydning benyttede skibe.

§ 9.

Denne lov træder i kraft den 1. april 1957. Samtidig ophæves lov nr. 251 af 13. juni 1922 om en isbryder og indførelse af isafgift samt lov nr. 131 af 18. april 1925 om tillæg til nævnte lov.

Bemærkninger til lovforslaget.

De i henhold til lov nr. 251 af 13. juni 1922 om en isbryder og indførelse af isafgift og i lov nr. 131 af 18. april 1925 om tillæg til nævnte lov fastsatte isafgifter har i de senere år indbragt ca. 350 000 kr. årlig, medens de med Statens Istjeneste forbundne udgifter, der er stærkt svingende fra år til år, gennemsnitligt — beregnet efter udgifterne i de senest forløbne ti år — andrager ca. 1,5 mill. kr. årlig.

For finansåret 1955—56 har istjenestens driftsudgifter andraget 2 339 329 kr., udgifterne til fornyelse og vedligeholdelse 427 238 kr. og forskellige andre udgifter vedrørende istjenesten 322 208 kr. Der er herved bortset fra isbrydningen på den vestlige Limfjord, for hvilken en særordning er truffet med gyldighed til og med vinteren 1961—62.

En forhøjelse af isafgifterne vil herefter findes naturlig, således at skibsarten og vareomsætningen kommer til at dække en større del af de samlede udgifter end hidtil. Under hensyn til, at Istjenesten for en væsentlig del gennemføres med henblik på formål af almindelig samfundsmæssig karakter, herunder forbrugernes og erhvervslivets forsyning med nødvendige varer samt redningsaktioner, vil det findes rimeligt at fastsætte isafgifterne således, at disse dækker halvdelen af de gennemsnitlige udgifter, medens resten af udgifterne afholdes af statskassen. Delingen mellem skibsafgift og vareafgift ville det i overensstemmelse med de nu faktiske bestående forhold findes rimeligt at foretage således, at skibsafgifterne og vareafgifterne dækker henholdsvis $\frac{2}{3}$ og $\frac{1}{3}$ af det beløb, der skal opkræves. I tilfælde af væsentligere omkostningsændringer måtte det ovenfor angivne gennemsnitsbeløb på ca. 1,5 mill. kr. revideres.

Bortset fra forslaget om ændring af de hidtidige afgifter svarer lovforslaget i det væsentlige til de nu gældende love, der er samarbejdede til en fælles lov.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte paragraffer:

Til §§ 2, 3, 4 og 7.

De heri indeholdte bestemmelser er med mindre redaktionelle ændringer en gentagelse af de tilsvarende bestemmelser i de to nævnte love af 1922 og 1925.

Til § 5.

Isafgiften på skibe opkræves i henhold til loven af 1922 med 10 øre pr. registerton netto af skibe over 100 registertons brutto, der benytter maskinkraft som hovedfremdrivningsmiddel, og som i tidsrummet 15. december—31. marts indklarerer i danske havne.

Antallet af skibe over 100 registertons brutto, der ikke benytter maskinkraft som hovedfremdrivningsmiddel, er aftaget stærkt siden indførelsen af den nævnte isafgift, og de afgifter, der erlægges af skibe mellem 100 og 150 registertons brutto, er ikke så væsentlige, at der består et rimeligt forhold mellem disse afgifters samlede beløb og omkostningerne samt arbejdet med at opkræve disse. Da sådanne skibe endvidere kun i uvæsentligt omfang modtager isbryderassistance, fordi de som hovedregel må indstille sejladser under isperioder, er det ved nærværende forslag foreslået, at denne afgift alene opkræves af skibe over 150 registertons brutto, der i nævnte tidsrum indklarerer i en indenfor Skagen beliggende dansk havn.

For at muliggøre, at det foran omtalte forhold mellem på den ene side statens og på den anden side skibsfartens samt vareomsætningens andel i de med Istjenesten forbundne udgifter under eventuelt ændrede forhold opretholdes, er det i overensstemmelse med praksis i nyere afgiftslove foreslået, at størrelsen af afgifterne kan fastsættes af